

DOMINIK FIALA
VZBUĎ MĚ VE 4:20

NAKLADELSKÝ
GOLDEN DOG
2026

VZBUĎ MĚ VE 4:20

Text © Dominik Fiala, 2026

Obálka © Michal Březina, 2026

Odpovědný redaktor: Martin Štefko

Korektury: Kateřina Romanová

Sazba a grafické zpracování: Michal Březina

Sazba e-knihy: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2026
Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice

www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-7711-038-9

ISBN 978-80-7711-039-6 (PDF)

ISBN 978-80-7711-040-2 (EPUB)

ISBN 978-80-7711-041-9 (MOBI)

Mé múze a největší fanynce Kře

JEDINÝ NA SVĚTĚ

Toho dne jsem se vrátil z běžných pochůzek o něco později než obvykle. Zastihla mne poněkud nepříjemná změna počasí. Pěkný, slunečný den se proměnil v sychravé mrholení, které okolní krajinu zahalilo do tmavého pláště ne nepodobného pozdnímu podzimu. Domů jsem se vrátil prochladlý a mrzutý. Jakmile se lesklý klíč dotkl starého zámku, počastoval jsem temnou chodbu hlasitým kýchnutím. Většinou hned tak nenastydnu, jsem na sebe v tomto ohledu poměrně opatrný, nicméně tentokrát to nebyla chyba prskajícího pošťáka ani chrchlajícího kolemjdoucího. Z toho jsem byl mrzutý o to víc. Položil jsem klíče do pleteného košíku hned vedle dveří a zamkl za sebou kovovou petlici. Když jsem se zul a svlékl si kabát, pokračoval jsem tmavou chodbou do kuchyně. Poslední dobou jsem podobné večery rád poslouchal starý gramofon se šálkem horké kávy nebo čaje s medem, který to dnes vyhraje, o tom jsem neměl sebemenších pochyb. Rozsvítil jsem, žárovka trochu problikla, ale místností se nakonec rozlilo teplé světlo. Koberec končil u pomyslné hranice jídelny a kuchyně, již pokrývaly světlé dlaždice. Zrak jsem upíral před sebe a ve své malé bublině relativního pohodlí jsem se zaobíral svými skromnými plány.

Znáte ten podivný, plíživý pocit, když je něco jinak, než jste zvyklí, ale nemůžete přijít na to, co to je? Jako když si odkládáte svrchník celý život na jedno místo a jednou ho, naprosto bezmyšlenkovitě, dáte jinam? Pochopitelně si toho nevšimnete. Přesto cítíte, že je

něco špatně. Když zapomenete zhasnout a odejdete do chladného dne. Když za vámi zaklapnou dveře a klíče visí na háčku uvnitř nebo odpočívají na svém obvyklém místě v misce. Ten podivný pocit, který vás probudí uprostřed noci a šeptá vám do ucha, že jste určitě zapomněli vypnout vodu v umyvadle, když jste si čistili zuby. Přesně takový vtíravý, neodbytný pocit jsem měl od okamžiku, kdy jsem spatřil ty bílé dlaždičky lesknoucí se ve žluti kolísavého světla. Snažil jsem se mu nevěnovat pozornost, snaha to ale byla cílená a násilná a já věděl, i když jsem se snažil přesvědčit o opaku, že se mi to jen nezdá, že si nevy-mýšlím, jak si to rádi v takových situacích nalháváme. Nenápadně, jen tak po očku, jsem se podíval na přilehlý stůl, zběžným pohledem jsem přešel i kuchyňskou linku. Nic. Nenechal jsem dokonce ani hrnek na stole nebo ve dřezu, nenechal jsem rozsvíceno, dokonce jsem uklidil na své místo i krbové zápalky. Pokrčil jsem rameny a popadl lesklou konvici.

Kohoutek trochu kapal, tlusté kapky se rozpleskávaly o chromový povrch. Možná je to ono. Naplnil jsem konvici do poloviny, pak jsem ji položil vedle a otočil se k ní zády. Přímo naproti mně bylo veliké okno, za nímž tančil v roztodivném vichru starý smrk. Protáhl jsem si záda a vydechl. Jo, v takovéhle dny není nic lepšího než se schovat pod příkrývkou a...

Najednou mi to došlo. Nejspíš jsem to zahlédl jen koutkem oka a zpočátku tomu nevěnoval pozornost, nicméně podvědomí mi unavené oči tím směrem natočilo znovu. V první řadě nešlo ani tak o to, co jsem zahlédl, jako spíš o to, co jsem zaslechl, byť to byl tenký zvuk ukrytý pod dopady dešťových kapek na oknech a parapetech. Tenký hlásek, jako když se

člověk nadechne helia z pouťového balonku. Vlastně nebyl jen jeden, musely jich být desítky, neřkuli stovky. Kombinace onoho plíživého pocitu, letmého pohledu a tenkého skandování mne přikovala pod okno do stínu vysoké lednice.

Byl to kruh, dokonalá kružnice, jíž by nebyli hodni ani ti největší mistři symetrie, které dějiny pamatují a současnost jimi oplývá a okázale se jimi chlubí. Tvořily ho drobné, na dlaždicích téměř neviditelné tečky. Ovšem to, čeho jsem si nemohl nevšimnout, se tyčilo všude kolem něj a kruh tak zdůrazňovalo, dokonce by se dalo říct, že na první pohled ho přímo tvořilo. Mravenci. Desítky, ne-li stovky mravenců udržující dokonalý kruh. Stáli na zadních, tyčili se vzhůru a vypínali hrud'. A skandovali mé jméno.

V úžasu mi konvice vyklouzla z prstů. Voda se nerozlila jen proto, že jsem ji držel pouhých pár čísel nad linkou.

Zpočátku se mi z hrdla vydral tichý výkřik. Pocítil jsem nutkání otočit se a prchnout. Kam? To jsem nevěděl. Něco na celé té situaci mi přišlo absurdní, komické, ale především plíživě děsivé. Přesto jsem se nedokázal pohnout a přiměl se zůstat. Co víc, donutil jsem se naklonit, sehnout hřbet a přiblížit se ke kruhu přede mnou.

Když jsem se sklonil, mnozí radostně vykřikli, mé jméno se ale místností neslo dál.

„Co to, k čertu...“

„Veliký, vyslyš nás!“ Jako po vdechnutí helia.

„Co...?“

„Nemůžeš odejít! Nakreslili jsme kruh z krystalů soli, které jsme pracně shromažďovali po mnoho a mnoho generací a voláme tvé jméno! Teď nám musíš udělat laskavost!“

Nedokážu popsat, jak jsem se v daný okamžik cítil. Nejprve mě napadlo, jestli ten plíživý pocit ve skutečnosti neměl co dělat s mým čichem – možná jsem zapomněl vypnout plyn, nebo tak něco, a ten mě už přiotrávil, a než zemřu, vidím prapodivné výjevy ze světa fantazie. Mravenec, který mne oslovil, stál v přesném středu kruhu a zdálo se, že ke mně vztahuje ruce, pokud se tomu tak dalo říkat. Podíval jsem se tedy přímo na něj.

„Tohle se mi musí zdát.“

„*Ze snění jsme tě vytrhli, Veliký!*“

„Možná jsem už umřel. Něco mě někde srazilo a tohle se mi jenom zdá, než naposledy vydechnu –“

„*Musíš nám udělat laskavost! Nakreslili jsme kruh a volali tvé jméno, tak musíš!*“

Pokrčil jsem rameny. Koneckonců, jestli žiju a nevniká mi do plic plyn, co mi rozleptává mozek, tak to bude úžasná historka. No posuďte sami! Uvidíme, kam to povede.

„Ehm... jasně, dostali jste mě. O co jde?“

„*Dej nám cukr!*“

To už ale nemyslí vážně, že ne? „Chcete cukr?“

„*Dej nám ho!*“

Pokrčil jsem rameny a narovnal se, až mi zapraskalo v zádech. Pak jsem se otočil a otevřel jednu ze skříní, vzal malou skleněnou nádobu, která mi trochu podklouzla mezi prsty, a nadzvedl její víko. Cukru tam nebylo moc. Nasypal jsem ho do středu kruhu. Blesklo mi hlavou, že bych nerad zavalil mravenčího kněze a způsobil mu tak bolestivá muka následovaná smrtí, nicméně tak daleko to nezašlo. Malý vetřelec padl na záda a začal se v něm rochnit.

„*Ano, ano! Víc!*“

Vyprázdnil jsem nádobu a sledoval, jak mravenci narušili kruh a dali se do hostiny. Chvíli jsem se na ně jen díval. Vlastně jsem je možná sledoval i celé hodiny, dny, věky... neměl jsem ponětí o čase. Když se konečně nakrmili, odnášeli cukr po krystalcích pryč, mizeli ve spárách a nejspíš mířili do utajeného mraveniště, kterého jsem si nikdy nevšiml. Muselo být pečlivě skryté jak před mým zrakem, tak před rozmary počasí. Nakonec jsem v kuchyni osaměl. Cukr skoro všechen pryč. Tak nějak jsem doufal, že se pro zbytek ještě vrátí, ale toho dne už jsem žádného mravence nespatřil.

Vstal jsem a přešel ke sporáku. Zhluboka jsem se nadechl. Žádný plyn jsem necítil.

* * *

Když jsem se druhý den probudil, svět za oknem vypadal stejně. Starý smrk pořád tancoval ve větru a o sklo a parapety se stále rozbíjely tenké kapky ostré jako jehličky. Zpočátku jsem si nebyl jistý, jestli jsem spal celou noc, nebo jen pár hodin, temné nebe mi neumožnilo odhadnout, v jakou denní dobu jsem procítl. Hodiny na nočním stolku ale jasně ukazovaly deset dopoledne. Téměř okamžitě jsem se musel rozesmát, to v momentě, kdy si má dosud zčásti snící mysl spojila souvislosti předešlého dne s tímto chmurným ránem.

Páni! Jaký to originální sen! Funguje na tomhle principu vyvolávání nelidských bytostí obecně? Škrábe se taky ďábel zvědavě na hlavě, když ho někdo přivolá na křižovatku a domáhá se obchodu s duši? Je upír v šoku, když je mu řečeno, že se bude ve stínech plížit každou noc a bude pít krev sličné panny?

Obětuje-li někdo kozu na oltáři egyptského boha slunce Ra, neříká si náhodou: „Co to děláte? Co s tím mám jako podle vás dělat?“

Vlastně jsem se začal svým myšlenkovým pochodům a absurditě celé situace až hystericky smát. Ještěže nemám sousedy. Mysleli by si, že jsem se už dočista pomátl, beztak jsem měl už předtím slušnou pověst samotářského podivína.

Poté, co záchvat smíchu polevil a vládu nad mou myslí opět přebíral zdravý rozum a úsudek, drobně jsem se zamyslel. Udělal jsem si vůbec včera ten čaj? Nevzpomínal jsem si.

Oblékl jsem si teplý župan a kostkované tepláky, vklouzl do huňatých bačkor a otevřel dveře z ložnice. Když jsem procházel chodbou do kuchyně, namátkou jsem vyhlížel z oken do sychravého dne. Déšť tiše bubnoval a vítr šeptal. V domě bylo chladno i přes to, že všechna topení sálala horkem. Následující úkony jsem dělal jako v mlze, rutina vedla mé ruce a postarala se o zpříjemnění rána. Kohoutek vydal vodu a konvice jí vdechla vroucí život. Keramika se orosila, když jsem do hrnku nalil vodu a položil na pult sáček zeleného čaje. Ještě je moc horká. Chce to med. Jenže ten mi došel. Měl jsem si to uvědomit včera, než jsem se vrátil. Bylo mi totiž nad slunce jasné, že dnes nevytáhnu paty z domu. Dobře, tak aspoň cukr... Zarazil jsem se. Cukřenka nebyla na svém místě. S hrůzným pocitem déjà vu jsem shlédl dolů na dlaždice. Cukřenka tam ležela, ale dokonce i ztvrdlé krystaly odpočívající na skle byly pryč.

„Přinesli jsme další krystaly soli a shromáždili je do kruhu!“ volal na mě kněz pnoucí hrud' k výšinám uprostřed shromáždění desítek, ne-li stovek

nohsledů. Po cukru ani památky. Museli se pro něj vrátit. Pravděpodobně předtím, než svůj kruh vytvořili znovu. Čelist mi klesla úžasem. Takže to nebyl sen. Takže... Musel jsem svou představu o realitě rozšířit o nové poznatky. Co by se mi ještě včera zdálo nemožným výplodem choré mysli, se najednou stalo skutečností. Důsledky takového zjištění mi podlomily kolena. Posadil jsem se na dlaždičky a opřel se o skříň pod pultem.

„Jo, to koukám.“

„*Musíš nám udělat laskavost!*“

„Jo, no...“ plácl jsem dlaněmi o kolena „to musím, máte mě. Jaká laskavost to bude? Chcete další cukr?“

„*Cukru je dost, alespoň prozatím!*“

„Máš tak vysoký, pisklavý hlásek...“

„*Je tu jeden mravenec, co se pokusil zavraždit královnu a spolu se svými věrnými úkladnými vrahy se ukryl v dalekých, porcelánových končinách! Zosnoval úkladnou vraždu a pak prchl do hluboké tmy!*“

„Úkladnou vraždu?“

„*Spolu s úkladnými vrahy, Veliký! Zbav nás ho!*“

„Chcete po mně, abych vás zbavil útočníka na vaši královnu?“

„*Vykonej na něm úkladnou vraždu!*“

„Nestačila by normální vražda?“

„*Konej dle své vůle, Veliký, ale přichystej mu zlo! Tak poroučím! Máme kruh a známe tvé jméno!*“

Aby podtrhli svá slova, několikrát sborově skandovali mé jméno. Nevěřicně jsem zavrtěl hlavou. „Kde jsou porcelánové končiny?“

„*My tam nechodíme. Je to za dalekou přímkou temnoty. Říká se, že tam usedáváš a pak přivoláváš déšť stiskem štítu!*“

„Usedávám a... moment, myslíte můj záchod?“

„*Neznáme tvůj jazyk! Porcelánové končiny za pásem tmy!*“

„To si děláte srandu.“

Na čaj jsem dočista zapomněl, přešel jsem ke dveřím se zašle bílým lakem, vedoucím na záchod, a otevřel je. Rozsvítil jsem. Kupodivu mi tu nepřišlo podezřelé zhola nic, vždyť co byste také očekávali od místnosti, které – coby lidská bytost – svěřujete své nejintimnější chvíle? Tady má být vše tak, jak si pamatujete. Neočekáváte, že se za vaší nepřítomnosti promění k nepoznání. Na takové změně by bylo cosi dráždivého a nepřístojného. Na policičce ležela kniha, zašlé vydání *Praporů v prachu*, které jsem si tu občas pročítal. Vedle mísy stál zvon opředený tenkou pavučinou, přesně tak, jak jsem si ho pamatoval. Zářivka u stropu osvětlovala každý kout této malé svatyně smrtelnosti a světlo se postupně lámalo u malého okna vysoko ve zdi. Tak to bylo správné. Jenže...

Sehnul jsem se a prozkoumal místo, kde se mísa střetávala s podlahou. Vše perfektně sedělo. Nadzvedl jsem knihu a důkladně prohlédl každou píd' místnosti. Jedno prkno ve zdi se nepatrně odchlipovalo. Za běžných okolností bych si toho ani nevšiml, nicméně mé smysly se zbystrily a já už se na svou oázu klidu nedíval stejnýma očima jako dřív. Vlastně bych tu drobnou skulinku úplně přehlédl, kdybych si neuvědomil, že jeden ze šroubků ve zdi trčí o několik milimetrů ven. V nastalé situaci mi připomínal horizontální maják v podivné, snové říši. Nahnul jsem se k němu ještě blíž, div mi nevypíchl oko. Abych na něj dosáhl, musel jsem se ohnout a poklonit se tak stěnám mísy, přičemž jsem se neubráníl letmému úšklebku.

Prkno zaskřípalo. Pohnul jsem s ním na stranu, jako kdybych rozevíral tenký japonský paraván. Zachvátilo mě podivné, tak trochu nepatřičné překvapení. Byl to opět ten zvláštní pocit, že něco není tak úplně v pořádku, jeho důsledky mi však tentokrát nahnaly husí kůži. Zrak mi padl na spleť pokroucených chodbiček a tenkých ramp sestavených z rovných třísek a oloupaného laku. Muselo se jednat o dlouhodobou práci zručných kopáčů a řemeslníků, kteří zasvětili budování komplexu utajenému zvědavým očím všechen čas světa. Alespoň tak se mi jevilo, nač jsem hleděl s posvátnou bází. Neměl jsem ponětí, že tohle dokážou. Jak vůbec vnímají mravenci čas? Na některých rampách jsem zahlédl pár snítek pilin a prachu, nicméně jako celek působila stavba velmi udržovaně, dokonce bych mohl říct až čistě, což je přívlastek, který by mne v kontextu hmyzích vetřelců za běžných okolností ani ve snu nenapadl.

„Celou tu dobu,“ šeptal jsem, „se mi tohle dělo přímo vedle nohy. Hlodali a škrábali jen pár čísel vedle mě, kusadla vytrhávala kusy dřeva a já o tom neměl ani ponětí. To je... to je vážně strašidelný...“ Vlastně jsem pro to neměl žádné logické opodstatnění, nicméně jak jsem si uvědomil všechny souvislosti a informace, jako kolečka v kapesních hodinkách, zapadly na svá místa, najednou se mi zvedl žaludek a cítil jsem, jak jsem zbledl. Tohle bylo víc než jen nevinná hra. Tohle byla svým způsobem svatokrádež, podlá loupež toho, co mělo být jenom moje.

Jak jsem se pokoušel zabloudit pohledem co nejhlouběji, najednou se miniaturní tunel přímo přede mnou drobně otřásl, a ačkoli bych nevěřil, že to fyzikální zákony umožňují, zahlédl jsem malý, zprvu

nezřetelný stín. Co mě překvapilo ještě víc – nutno ale podotknout, že méně, než by mi bylo bývalo příjemné – byl tenký, jaksi sešlý a zestárlý hlásek. Hlásek, který mi připomínal komika s plícemi plnými helia.

„Co to, k ďasů, je?! Zbortila se stěna! Hej, pojdte ke mně! Á!“ vykřikl najednou. *„Jsme napadeni!“*

Nijak zvlášť jsem nad svými dalšími činy nepřemýšlel, když jsem sledoval svůj ukazovák, který tunel za malým vetřelcem ucpal. Byl to jen reflex. Zvedlo se mračno prachu, trámy z třísek se podlomily a zhroutily se. Tunel pak zavalily třísky a piliny. Zpoza zátarasu jsem zaslechl tlumené výkřiky. Lekl jsem se. Ucukl jsem, bylo však příliš pozdě. Mravenec se ohlédl, pak se mi zadíval přímo do duše. Ne, že bych snad mohl vidět jeho tvář, to by bylo nejspíš nemožné, i kdybych neměl nosit brýle, přesto jsem dobře věděl, s jakým pohrdáním se na mě dívá. To nebylo jen zamračení, zamračení patří drobnostem. Tohle byl žhnoucí plamen nenávisti. Nářek a sténání pomalu utichaly. Z chodby se stále zvedal prach a možná se na podlahu sneslo pár dalších třísek. Nakonec tlumené hlasy utichly úplně.

Nevím, jak dlouho jsme se na sebe mohli takhle bez hnutí dívat. Vím jen, že nakonec udělal pár malých, kulhavých kroků mým směrem. Měl jsem dojem, že si i odplivl.

„Tak jsi nás našel, démone... Jsi spokojený?“

„Byla... byla to nehoda, já –“

„Nehoda? Vážně? A nedostal jsi náhodou echo o tom, že nás tu najdeš, co?“

„Jo, ale... hele, podívej, všechno tohle je jako divný sen, chápeš? Ani si nejsem jistý, jestli s tebou vážně mluvím –“

„Jsi nástrojem zhouby, která nás dostihla. Musím uznat, že z určitého úhlu pohledu právem, ano. Na druhou stranu, co o nás ale může vědět chlupatý ďábelský obr? Hm? Zajímá tě jenom dštění ohně a kouře, přivolávání záplav, jsme ti dobří jen kvůli obětem. Tak proč se divím?“

Dštění kouře? To myslí tu jednu cigaretu, kterou si za týden dám? Přivolávání záplav... Čištění okapů? A o jakých obětech to mluvil? Konají snad mravenci mimo můj zrak ohavné rituály krve a smrti, aby si zajistili mou přízeň?

Mravenec se napřímil a přísahal bych, že mu přitom louplo v zádech. *„Tak do toho. Konej. Uposlechni vůli toho, který tě přivolal.“*

„Hele –“

„Tak do toho. Měl bys ale něco vědět – královna postupně přichází o rozum. Nakonec nás všechny přivede do záhuby, to se všeobecně ví, jen se každý bojí říct to nahlas. Já a moji bratři jsme měli odvahu, odvahu konat, či se o to alespoň pokusit. Tak do toho. Přijmu svůj trest, bestie.“

„Tohle není osobní –“

„Alespoň zasednu vedle Velkého Rezatého u hostiny larev. Společně se pak vysmějeme tvým zvráceným choutkám, ďáble.“

„Pověz mi o tom víc. O královně a o tom, jak ztrácí rozum.“

Vetřelec mlčel, teprve po chvíli jako kdyby vzdychl. Pak se na mě opět podíval a já cítil, že plamen jeho nenávisti trochu polevil. *„O čem ti mám vyprávět? O tom, že začala pojídat své věrné ve velkém? Že dokonce plánovala zavalit mraveniště? Že spolu s gardou vyvolených nakonec vyhladí všechny do jednoho? Zeptej se toho,*

který tě přivolal. To on je její pravou rukou, nástrojem její zvrácené touhy. To on se otočil proti svým bratrům a sestrám ve jménu šílené královny. O tom jistě víš své, mračný démon. To on posílal své nohsledy, aby kradli děti a při půlnočním svitu měsíce je zažíva pojídali.“

„Nejsem mračný démon a nejsem ničí nástroj zkázy.“

Mravenec se ohlédl na zavalený tunel. Žádný hlas se z něj již nenesl, ozvěny křiku v chodbách zcela utichly.

„Konám na základě vlastní vůle. Předvedu ti to...“ Natáhl jsem k němu ruku. Mělo se jednat o přátelské gesto. S dalším nadechnutím jsem mu chtěl nabídnout, že je volný, že ho pustím, odnesu ho, kamkoli bude chtít, pryč z téhle kobky smrti. Nestihl jsem to. Možná si můj pohyb špatně vyložil, možná to celé už od začátku plánoval. Mohl jsem to odhadnout podle jeho slov. Někdo takový by nedopustil, aby sešel ze světa vůlí svého nepřítele. Raději padl vlastní rukou. Měl jsem dokonce dojem, že se nepatrně ušklíbl. Během zlomku vteřiny se otočil a vrhl se vstříc polámaným trámům z tmavých třísek. Jedna z nich mu proděravěla hrud', druhá mu vylezla hlavou mezi tykadly. Jedinkrát sebou škubl. Potom se už ani nepohnul.

Dost dlouho jsem nebyl schopen pohybu. Díval jsem se na jeho nehybné tělo a pocítil cosi, co mne překvapilo snad ještě víc než existence utajeného útočiště za zdí mé oázy klidu, nebo dokonce než fakt, že se mnou komunikoval hmyz. Pocítil jsem smutek.

„Já nejsem mračný démon.“

* * *

Když jsem se vrátil do kuchyně, většina mravenců se již vypařila. Jakmile jsem řekl knězi, že vzbouřenci jsou mrtví, vypísl radostí, což byl zvuk ještě o několik oktáv vyšší než jeho průměrný heliový hlas. Spolu s několika zbývajícími mravenci se dal do tance. Sledoval jsem je. Nezacházel jsem do přehnaných detailů, nemluvil jsem o tom, co se za tím dřevěným obložením stalo, vlastně jsem si to musel sám celé tak trochu přebrat. Věděl jsem jenom, že mi bylo z nějakého zvláštního důvodu smutno. Dokonce jsem i poznal, že ke knězi a jeho družině strážců a válečníků (to jsem alespoň předpokládal) jsem cítil určitý vztek. Přesto jsem se však díval na jejich kruhový tanec mezi krystalky soli a cítil jsem se pod psa.

Pak mravenci zmizeli. Díval jsem se na ně, ale přesto jsem nepostřehl, kdy odešli a kam se vydali, jen jsem věděl, že na těch bílých dlaždičkách zkrátka přestali existovat. Konečně jsem si udělal čaj, pak jsem na něj ale zapomněl a nechal ho vystydnout na lince. Pohroužil jsem se do zarytého ticha v křesle a díval se ven z okna na strom tančící ve studeném větru. Čaj jsem později vylil do dřezu a nakonec se odebral do postele. Té noci se mi zdálo o veliké mravenčí královně s šílenstvím v rudých očích a o pojidání malých bílých larev za svitu rohatého měsíce.

* * *

Ze snění mne vytrhl podivný zvuk ne nepodobný pískání, ovšem o pískání tu nemohla být řeč. Zarazilo mne, že z okna jsem stále viděl jen neprostupnou noční temnotu. Věděl jsem, že den se dokázal v tomto ročním období mistrně převlékat za svou černou

sestru, přesto jsem však rozeznal, že tentokrát se o jeho kamufláž nejedná. Na nebi vysoko nade mnou blikaly chladné a lhostejné hvězdy. Otočil jsem se na druhý bok a podíval se na veliký plechový budík. Tři hodiny ráno. Vklouzl jsem do bačkor a oblékl si župan, pak jsem vyšel na chladnou chodbu. Běžně na noc stahuji topení, mám rád chlad rána v ospalých očích a údech. Tuto noc mne ale zima zábla a já se neubráníl, abych si alespoň neobjal ramena. Napadlo mě, že bych se vrátil pro svetr nebo alespoň kalhoty, ihned jsem to však zavrhl. Byl by to akt vědomé a logické vůle, a pokud bych se měl řídit logikou, neměl bych na téhle chodbě v tuto hodinu co dělat, stejně jako původce podivného zvuku v kuchyni. Ano, ten zvuk vycházel z kuchyně a já to nejspíš věděl ještě dřív, než jsem vůbec otevřel druhé dveře. Co jsem spatřil, mne nakrátko vyvedlo z míry tak, že jsem zůstal stát a nechal dveře, aby mne při své zpáteční cestě udeřily do nosu.

Tentokrát bylo mravenců daleko víc a nestačily jim jen bílé dlaždičky na podlaze. Zdálo se, že oslavují. Vyškrábali se na linku a tančili v prapodivných uskupeních nepodléhajících lidské geometrii. Z té podívané se mi trochu zatočila hlava. Ne že by na podlaze žádní nezůstávali – i tam se oddávali orgiastickému veselí, ovšem v mnohem menší míře. Sám mravenčí kněz stál uprostřed podivného mnohoúhelníkového obrazce na plotně hned vedle tiše pískající konvice. Dokázali dát vařit vodu, která v ní zbyla, jako součást své podivné nauky? Nebo jsem si chtěl navečer udělat ještě jeden čaj a zapomněl jsem na něj? Za knězem plály malé plamínky, které však v kontextu jejich malých tělíček působily jako obrovské výšlehy z pekelných jeskyní. Stál jsem ve dveřích, sledoval tu slavnost nezvaných

hostů a nevěřil vlastním očím. Co víc, nevěřil jsem už vůbec ničemu. Ještě nedávno by mě něco takového nenapadlo ani ve snu, přesto jsem tu stál, neschopen se pohnout, a zíral jsem na mravenčí slavnost. Koutkem mysli mi proběhla myšlenka, zdali jsem to spíš nebyl já, kdo se nastěhoval nad jejich mraveniště, zdali *já* nejsem ten vetřelec. Pokud jsem se něčemu přiučil, byl to fakt, že vždy záleží převážně na úhlu pohledu. Jsem jenom obyčejný člověk, kterého mají za zhoubného démona – co víc, zhoubného démona, o němž si myslí, že ho dokážou ovládat. Svým způsobem tomu tak možná bylo, konal jsem dle svého mínění a ze zvědavosti, nicméně přesto jsem *je poslouchal!* Nestrannému pozorovateli by se skutečně mohlo zdát, že ten kruh soli mne má zcela v hrsti.

Podíval jsem se na zmíněný kruh a spatřil v něm stát malého mravence, malého dokonce i mezi jeho druhy. Držel ruce vzhůru, a když jsem se zaposlouchal, měl jsem dojem, že volá mé jméno. Nakonec jsem pokrčil rameny. Už to nemohlo být divnější než dosud a ten maličký se tolik snažil. Přešel jsem ke kruhu, přitom se letmo podíval na skupinky vetřelců oslavující na podlaze. Nebylo jich moc. Těžko říct, jestli se svou kastou nevyrovnali těm, kdož se nahoře oddávali oslavám v tom nejdivočejším myslitelném duchu na tabuli plamenů, nebo zdali to byli mladí, staří, unavení mravenci – vysvětlení by mě napadly desítky a žádné nebylo pravděpodobnější než to druhé. Sehnul jsem se ke kruhu o něco níž než obvykle, abych malého dobře slyšel.

„Volal jsi mne?“ přistoupil jsem na jeho hru.

Mravenec se zarazil a přísahal bych, že se i začervenal a podíval se do země.

„Snad se nestydíš?“

„*Ne, Veliký...*“

Podle jeho hlasu mi to už začínalo být jasnější. Musel být mnohem mladší než kněz, jeho hlas sice byl vysoký a pisklavý, zároveň ale něžný, takže připomínal hedvábný kapesník.

„Hádám, že chceš, abych ti udělal laskavost, ne? Tak to přece říkáte.“

„*No... ano, Veliký. Já... nechci tě obtěžovat, říkají nám, že jen někdo s tebou smí hovořit...*“

„Myslíš jeho?“ kývl jsem směrem k vykřikujícímu knězi na lince., „Přece bys ho neposlouchal. Máš kruh ze soli a znáš moje jméno, ne? Tak ti přece musím udělat laskavost. Podívej. Ani si nás nevšimnou. Jsem desettisíckrát větší, než jsou oni, a stejně nemají potuchy, že tu jsem.“

„*Oslava je v plném proudu. Jejich smysly se zastřely.*“

„Zajímalo by mě, jak to dělají.“

„*Prosím?*“

„To nic. Tak povídej.“

„*Víš, Veliký... miluji jedno děvče, vidíš ji? Je tamhle...*“
Kývl hlavou daleko vlevo od kruhu, jako kdyby mě snad napodoboval. Za motajícími se hloučky se osamělý mravenec díval vzhůru skrz veliké okno. Sledoval snad hvězdy? Na první pohled bych je nerozeznal, pravdou však bylo, že jak už to v přírodě bývá, byl možná o trochu větší než ten, s nímž jsem rozmlouval. Kam rozhovor mířil, mě překvapilo, a to jsem si myslel, že už mě nepřekvapí nic.

„Je pěkná.“

Přikývl. „*Ano, Veliký... ale neví, že existuju. Vůbec o mně neví. Chtěl bych, abych pro ni byl důležitý, abych pro ni byl jediný na celém světě. Rozumíš mi? Možná se špatně vyjadřuji –*“

„Ale kdepak. Vyjadřuješ se naprosto přesně. Taký to znám. Je hezké být pro někoho jediný na světě.“

„Vážně?“

„I mrační démoni mají rodiny, věř mi.“

Vypadal překvapeně. *„To jsem nevěděl, Veliký. Každopádně... chtěl bych, aby si mě všimla, aby mě měla ráda dřív, než to všechno přijde, víš?“*

„O čem to mluvíš? Co má přijít?“

„Ty... ty to nevíš? Říkají nám, že to tak chceš, ty i Velký Rezatý...“

„Jen povídej. Zasněť mě.“

„No... kněz říkává, že je hlasem bohů a démonů. Říká, že nastává čas války, těžké časy. Královna je už stará a... Jen tak mezi námi, jde z ní strach. Nakazuje broživé věci. Mraveniště se změnilo. Už se tam necítíme jako doma, spousta dobrých mravenců mizí a už se nikdy neukáže. To všechno slouží jeho účelu. Myslívali jsme si, že je to dle příkazu královny, ale řekl bych, že ta už je spíš podobná blábolící hroudě zloby než mravenci... Nesmí vědět, že jsem to řekl, nebo mě snědí pod měsícem, prosím, neříkej to na mě!“

„Buď... buď v klidu. Pokračuj.“

„No... vypadá to, že mraveniště vládne spíš náš kněz než ona. A všechny ty vraždy, čistky, které se dějí... Myslím si, že nakonec v mraveništi zůstane jen sekta zlých a bezcitných příšer než rozličných mravenců, jak to bylo dřív. Nakonec z nás svou doktrínou a svými příkazy, které vykonáváme pod pohrůžkou smrti, vytluče veškerou osobnost. Jen se podívej na jeho věrné tam nahoře na Tabuli Vysokých.“

„Myslíš moji linku.“

„Jak jsi ji nazval? No... nejspíš. Každopádně... myslím, že spolu s ní jsme už poslední, kteří neztratili to, kým

jsou. Jen se podívej, i ti tady dole už k němu patří, jen se ještě netěší jeho přízni a důvěře na takové úrovni. Taký jsou mladí, ale o něco starší než my dva. Už mu věří. Já a ona jsme ale jiní, ještě pořád. Jsme stále takoví, jací bývali naši předkové. Jsme nejmladší z celého mraveniště. Ale i na nás dojde, a to brzy. Vidiš, jak se dívá na měsíc? Už o tom přemýšlí. Za chvíli se stane strojem na udržování pořádku a taky bude jíst děti za svitu hvězd. Chtěl bych, aby mě měla ráda dřív, než se i z nás stanou jen stroje na smrt. Prý přijde válka. Až budeme všichni poslušní... nebo mrtví... vypočodujeme a uchvátíme další mraveniště. Tak načerpáme síly a on přetvoří ke své vůli další... a nikdy to už nepřestane. Chtěl bych jen poznat lásku, než k tomu dojde, víš, Veliký?“

„To... to si děláš legraci, ne?“

„Veliký? Je ti dobře?“

„Takže ten mravenec, kterého mě poslal zabít spolu se vzbouřenci, měl pravdu.“

„Ten? My o něm nesmíme mluvit, ale za času našich rodičů to byl velký hrdina.“

Tlačilo mě na prsou, dělalo mi potíže se nadechnout, tak jsem se musel narovnat. Slyšel jsem, jak mě mravenec volá, ale se vzprímenými zády jsem mu už nerozuměl. Roztrásl jsem se. Jde jen o úhel pohledu, jistě... jeden z nich by ale tvrdil, že jsem se stal nástrojem zlé sekty smrti – a to bylo z nějakého důvodu zjištění, které mne znechutilo a vyděsilo zároveň. Nejen, že jsem poslechl mravenčího kněze a stal se nástrojem jeho zlovůle stejně jako každý jediný mravenec vyjma dvou v téhle místnosti, já jsem dokonce stál za smrtí těch, kteří měli pravdu a pokoušeli se ten řetězec utrpení utnout! Najednou mi došlo, že jsem v místnosti s vrahy a šílenci. Odpotácel jsem se.

Musel jsem se chytit linky, abych neupadl. Teď si mě konečně mnozí z oslavujících všimli a provolávali mi svými pisklavými hlásky nesmrtelnou slávu. Pohled mi padl zpět na maličkého v kruhu soli a pak na jeho vyvolenou sedící pod blyštivým měsícem. Za zvuku chvály a ovací jsem se otočil a prudce otevřel dveře do chodby. Pokračoval jsem na záchod, očima jsem letmo zavadil o prkno, které skrývalo zavalené tunely a chladnoucí těla vzbouřenců. Popadl jsem to, pro co jsem tam šel. Pak jsem se vrátil do kuchyně.

Musel jsem si to schovat do kapsy, aspoň na chvíli. Otevřel jsem skříň, div jsem ji nevylomil z pantů, a popadl dvě malé sklenky na brandy. Jednou jsem přiklopil malého mravence v kruhu soli, tou druhou jeho femme fatale. Oba těsně předtím, než je stěna uvěznila a odřízla od okolního světa, vykřikli. Pokoušeli se dostat ven, pobíhali uvnitř a bušili malýma ručkama na sklo. Pak jsem se ohlédl na linku. Kněz hřměl zády k plamenům a v jeho výrazu jsem už nespatriil vůbec nic. Byl v naprosté extázi. Poznal jsem to i bez toho, abych se mu musel skutečně podívat do té jeho malé tváře. Stovky mravenců se mu klaněly a uctívaly jeho vizi. Já jsem k nim nespatriil. Popadl jsem kohoutek plynu, konvice stále tence pískala, a prudce jsem jím otočil doprava. Pískání zesílilo. Vlastně mě z něj rozbolely uši. Sporák zachvátily plameny. Kněz vykřikl. Tenhle výkřik nespatriil jeho oslavě. Tohle byl křik zoufalství, bolesti a agonie. Na kratičký okamžik jsem spatřil, jak se jeho drobné tělíčko rozpouští, ovšem během mrknutí oka se vypařil. Plamen zakolísal a po knězi nebylo ani památky. Mravenci ustali ve svém radostném křepčení. Najednou se ani nepohnuli. Mnozí začali naříkat, plakat, mnozí vyděšeně křičeli.

Nepřehledné množství dosud oslavujících vetřelců se pomalu dávalo na útěk.

Za hvízdání čajové konvice a v záři plamenů plotny jsem sáhl do kapsy a vytáhl velikou plechovku. Jed proti hmyzu. Namířil jsem jím na linku a stiskl jeho vršek. Aerosol se dal v následujícím okamžiku do díla, linku za chvíli pohltila neproniknutelná oblaka, která mi sahala k pasu. K uším mi doléhal řev. Přehlušil i pískot čajové konvice. Nesl se nocí dlouho. Zadržel jsem dech, pak jsem si dřepł na bobek a vypustil jedovaté mračno i na podlahu. Křik zesílil. To, jak se k němu přidalo další utrpení.

Prudce jsem otevřel okno a nadýchal se čerstvého vzduchu. Byl vlahý a studený, příjemně mi ochladil zpocenou tvář. Nechal jsem ho otevřené a posadil se do křesla, sledoval, jak mračna smrti pomalu mizí ve venkovním chladu. Pořád ještě trochu přšelo, ale nocí se spíš než déšť proháněl větřík. Trvalo to možná pět, možná deset minut, možná taky celý rok, nevím. Byl jsem prázdný. Měl jsem dojem, že ve svém těle vůbec nejsem. Teprve když kuchyň opět naplnil čerstvý vzduch, s námahou jsem vstal, trochu mi přitom louplo v zádech. Nejdřív jsem zvedl sklenici u okna. Potom tu v kruhu soli. Položil jsem je na linku. Otočil jsem se k lince a vzal ze sporáku hvízdající konvici. Nalil jsem vodu do hrnku a posadil se zpátky do křesla s pytlíkem zeleného čaje v ruce. Konečně si ho dám tak, jak ho mám rád. Bačkory trochu klouzaly po tělíčkách, která jsem rozšlapal. Nezáleželo mi na tom. Bylo mi to naprosto jedno.

Poslední mravenci se zděšeně rozhlíželi kolem. Linka přetékala mrtvými. Mrtví leželi i na podlaze, všichni do jednoho zkroucení v bizarních úhlech,

pravděpodobně polámaní smrtelnými křečemi, které jejich těla zachvátily poté, co jim jed proměnil orgány v bláto. Podívali se na sebe, on měl v očích jen čirou hrůzu. Ona i něco málo víc, koneckonců, na celém světě jí zůstal jediný mravenec. Nejspíš to byla hrůza spolu s posvátnou bází. On pak stočil zrak zpět na ta pokroucená a polámaná těla všude kolem. Ani se nepohnul. Nejspíš toho v danou chvíli nebyl schopen. Jen tak stál uprostřed kruhu soli a třásl se.

„Co...“ začal, tenký hlásek mu přeskočil, „... *co jsem to udělal?*“

VOLÁNÍ PRÁZDNOSTY

Na mostě bylo toho dne plno. Slunce se šplhalo vysoko na oblohu, nad silnicí se začínal tetelit vzduch a vítr, ačkoli pořád trochu chladný, s sebou nesl polibky horka a soli jako někde u moře. Šel pomalu po chodníku a po tvářích mu stékaly slzy. Nechtěl, aby tak krásný den byl jeho posledním. Když se uprostřed mostu zastavil, pláč ho konečně přemohl a on se rozeřval na celé kolo. Nikdo se nezastavil, aby se zeptal, co ho trápí. Nikoho to nezajímalo. Na obou stranách mostu se táhly chodníky a dělil je tlustý pruh vysokorychlostní silnice. Podíval se na ni a zavrtěl hlavou.

„Ne... ne, prosím, to... to ne...“

Potom se ohlédl na vodu pod mostem, na svižná těla ryb koupající se v dopoledním slunci. Bylo to tak nádherné. Však se říká, že když se blíží konec, všechno je krásnější. Barvy jsou jasnější, zvuky hlasitější, všechno jako kdyby bylo obalené v tlusté vrstvě karamelu. Cítil se tak. Měl pocit, jako kdyby musel bojovat s každým krokem. Ale došly mu síly. Vstoupil do vozovky. Stále plakal. Pak zavřel oči a třásl se. Volal na něj snad někdo? Nejspíš se mu to jenom zdálo. Hlas přicházel z veliké dálky. Možná auto, které se řítilo jeho směrem. Možná takhle to zní, když se blíží konec.

Najednou mu cosi sevřelo hrdlo. Ucítil tlak. Potom tah. Podlomily se mu nohy a on upadl na zem, asfalt byl vyhrátý, horký. Otevřel oči a přes slzy chvíli neviděl. Lidé byli neteční a hleděli si svého, byli ale zároveň i zvědaví, konečně zaujal jejich pozornost.

Respektive oni dva. Když konečně prohlédl, spatřil muže v havajské košili s bledým obličejem. Držel ho za límec a tiskl k zemi. Chtěl promluvit, seřvat ho, ale nedokázal to. Utvořil se kolem nich šeptající hlouček. Muž v havajské košili si prohrábl vlasy a promnul si oči. Jako kdyby si teprve teď uvědomil, že ho pořád ještě drží za límec, a pustil jej. Zarazil se, když mu mimoděk vyhrnul rukáv a zbledl. „Ježíši, chlapec... co se ti stalo?“

Plakal dál, ale rychle si rukáv zase stáhl. Nikdo nemusel vidět jeho jizvy. Zahojené řezy. Spáleniny. To nebylo nic pro cizí oči. Šepot nabýval na intenzitě. Muž v havajské košili vstal a pomohl mu na nohy. „Proč... proč jste chtěl něco takového udělat?“

„Já... já nechťel.“

* * *

„Ne, vy to nechápete, podívejte... já viděl sebevrahy, jasný? Viděl jsem jich haldy a řeknu vám, *tenhle* chlap nechťel umřít o nic víc než já nebo vy, jasný? Prostě... kolik vám musím šoupnout, abyste mě k němu na chvíli pustila, co?“

„Je mi líto pane, ale pokud nejste rodinný příslušník –“

„Slečno –“

„Paní.“

Nechápal, proč to řekla. Chtěl být milý, ale *sem* rozhodně nemířil. Mohlo jí být tak padesát. Neznatelně pokrčil rameny a nechal to tak. „Paní Pear, já vás prosím, heleďte,“ ztišil hlas, „plácal jsem se sem a tam po městě a hledal námět na článek. Víte, nikdy jsem nebyl z těch, kdo věří na tvůrčí blok, krizi nebo na podobný kraviny, ale poslední dobou se mě smůla

vážně drží. Potřebuju něco pořádnýho. A myslím si, že tenhle chlap by mohl být *to*. To moje. Já vím, že je za těma dveřma, sledoval jsem sanitku. Je mi jasný, že za chvíli skončí na psychiatrii a tam se za ním už tak snadno nedostanu. Nechte mě s ním deset minut o samotě, prosím vás... jak říkám, slibuju, že nebudete škodná. Nikdo se to nedozví.“ Podával jí pomačkanou bankovku a nasadil svůj nejmilejší úsměv. Asi by fungoval líp, kdyby neměl nikotinem zažloutlé zuby a aspoň jednou denně si umyl obličej, ale pořád se snažil.

Sestra si bankovku prohlédla, potom se nenápadně podívala na obě strany. Odkáslala si. „Takže vy jste nějaký pisálek, jo?“

„Jsem novinář. Seriózní novinář, madam.“

„A chcete udělat rozhovor se sebevrahem.“

„Víte... moje věci nejsou zrovna na titulní straně, jestli to teda potřebujete slyšet. A znova opakuju, ten chlap není žádný sebevrah. Je tu něco, víte? Něco pod povrchem. Já to poznám. Nejsem kdoví jak dober, ale mám cit, víte? Něco tu nehraje. Tak prosím.“

Ještě jednou se rozhlédla, potom sebrala bankovku a k jeho lehkému překvapení si ji strčila do výstřihu. „Jste jeho nevlastní bratr, rozumíte?“

„Nevlastní bratr, jasně.“

„A máte pět minut.“

„Pět? Zrovna jsem vám dal padesát babek!“

„Chcete deset? Přitlačte. Hm? Na kolik si toho článku ceníte, co?“

„Už... už nic nemám.“

„Pět.“

„Fajn. Ale budeme sami.“

„Budu za dveřmi.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vzbud' mě ve 4:20.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.